

Dobrodelnost – zdravilo, ki deluje, ko je posebej težko

Piše: **Darja Gebert**

Petek, 1. 4. 2022, 6:03

Vir: Pixabay

Pred kratkim sem se srečala s človekom, ki je v Sloveniji ponudil dom, v katerem živi tudi sam, družini, ki je pribežala iz Ukrajine. Na izraženo spoštovanje, za njegovo srčnost, se je odzval s presenečenjem. Sam to dejstvo jemlje kot nekaj samoumevnega. Ne želi pohvale, niti priznanja, daje, ker čuti, da je to samoumevno in da je to prav. Daje in deli svoj najbolj intimni prostor, pa ne zato, ker bi to bila njegova navada ali priložnost za pridobivanje vsečkov, pač pa njegova drža in prepričanje.

Dati sebe

Ljudje smo bitja odnosa in delati dobro je lahko samo dati sebe.

Dobrodelnost je neodvisna od finančnega vložka. Ni dobrodelnost, odtrgati si delček od preobilja, nato pa pričakovati soje žarometov in pozornost. Dobrota nikoli ni sirota, četudi ima darovalec lahko občutek, da ničesar ne dobi v zameno in mu drugi ne more nič povrniti. S tem, ko da, kar največ zmore, ker tako želi, ne da bi se zavedal, sproži notranje povratno delovanje, ki bogati tistega, ki daje, ter v njem krepi vero v dobroto in v življenje.

Ljudje smo bitja odnosa in delati dobro je lahko samo dati sebe. Sodobni način življenja, ko so ljudje razpeti med službo, katere delavnik se marsikomu nadaljuje v domačem okolju, med vsemi obslužbenimi aktivnostmi, skrbjo zase, za katero je težko najti čas in skrbjo za otroke, predstavlja velik izziv današnje družbe in družine.

Najti ravnovesje med tem, kar je nujno za preživetje in na drugi strani za mentalni mir, stik s sabo in najbližjimi, je umetnost. Ko ljudje zanemarijo duševno, zelo hitro doživijo odziv telesa, ali če govorimo o družini – odziv partnerja in otrok. Slednji postanejo nemirni in preko vedenja sporočajo, da potrebujejo več, kot dajemo. Strahu in nemira, lastnega in tudi otrokovega se ne da umiriti drugače kot z odnosom. Ta je zdravilo, ki vedno deluje.

Kar se postara in zbledi: kar vedno ostane

Dobro se je včasih vprašati, za kaj bi se sami zahvalili svojim staršem in za tem, kaj bi si želeli od otrok, da nam povedo čez desetletja. In tisti, ki otrok nimajo, kaj želijo slišati od prijateljev, znancev, sodelavcev?

Kako ustavimo vojne v svetu? Ne moremo. Lahko pa damo del lastnih sredstev in spodbudimo otroke, da se odpovedo kakšni igrači ali predmetu, za dobro ljudi, ki prihajajo kot begunci.

Vse materialne dobrine, tako nujno potrebne in tudi tiste manj, ki za kratek čas zadovoljujejo čute, z leti izgubijo svoj lesk ali gredo v smeti, na odpad. Nikoli pa svojega leska ne izgubijo odnosi. Žar časa, namenjenega bližnjim, nikoli ne zbledi. Beseda spodbude, sočutja in občutek, da obstaja nekdo, ki mu je mar, daje občutek vrednosti, hotenosti in zaželenosti. To nikoli ne gre v škatlo in na podstrešje, pač pa v 'podstrešju' telesa gradi življenje od otroštva pa vse do smrti. In ko čas zastojno podarimo partnerju in sočloveku, je njegova vrednost neprecenljiva. Ko dajemo sebe in pomagamo drugim, pomagamo tudi sebi. Ko spodbujamo drugega, tudi sami postajamo pogumnejši.

Kako pomagati?

Kako lahko pomagamo nekemu, ki je lačen? Damo mu kos kruha in kozarec mleka! Kako lahko pomagamo prijatelju, ki je osamljen? Podarimo mu svoj čas in ga poslušamo! Kako pomagamo nekemu, ki je izgubil vero in upanje v življenje? Spodbudimo ga! Kaj storimo z otrokom, katerega vedenje je neobvladljivo in nas straši, jezi in spravlja na obrate? Podarimo mu sebe in svoj čas! Bodimo tam – (le) zanj! Kako ustavimo vojne v svetu? Ne moremo. Lahko pa damo del lastnih sredstev in spodbudimo otroke, da se odpovedo kakšni igrači ali predmetu, za dobro ljudi, ki prihajajo iz območij nemirov kot begunci.

Če torej čutimo, da naše notranje stanje in stanje soljudi ni dobro, iščimo poti, kaj lahko storimo. Bodimo dobro-delni. Podarimo si čas, nasmeh in pozornost, ki jo vsi tako potrebujemo. Nismo nemočni! Nekaj je vendarle v naših močeh. Če še nismo, začnimo! Naj bo to za otroke v nerazvitem svetu, begunce iz vojnih območij, soseda, ki je v stiski, starše, partnerja ali lastne otroke. Zaradi naše dobroteljske svete ne bomo rešili, bomo pa tista pomoč, ki nekemu lahko podari vsaj drobtinico upanja. In zmolimo, vsi skupaj! Za mir, za ljudi! Z molitvijo nadzorujemo lastne strahove, smo samemu sebi pomočnik in zdravnik.